

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Continuatio ejusdem materiæ, quæ ostendit, impossibile esse,
quòd veritas mysterii Incarnationis ignoretur ab aliquo homine.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Continuatio ejusdem materiae, quae ostendit impossibile esse, quòd veritas Mysterii Incarnationis ignoretur ab aliquo homine

ARTICULUS III.

Jesus Christus
& ipsius Re-
ligio cogno-
scuntur in to-
to orbe.

Joan. c. 8.
v. 12.

Nunquam
homo tantum
habuit splen-
doris, quan-
tum Christus
Jesus.

Non vacat mysteriò, quòd Jesus Christus, loquens de semetipso, nobis dicat, se esse lucem mundi: *Ego sum lux mundi.* Eadem ratione absconderis solem oculis omnium animantium, quæ sunt in terra, quæ absconderis cognitioni omnium hominum, esse Christum Jesum, qui fundaverit Religionem Christianam in mundo. Quatuor sunt partes mundi præcipuæ, sed ne una quidem est, in qua non plurimos invenire sit Christianos: Vix reperitur parvus quidam hominum sylvestrium numerus in densissimis saltibus versùs extremitates mundi, quibus nunquam innotuerit sermo de Christo Jesu, aut Religione Christiana: dici etiam potest, ipsos homines non esse, cum plùs habeant commercii cum bestiis, quàm cum hominibus.

Nunquam aliquis hominum tantum assecutus est splendoris, quàm Christus Jesus: Omnis sæculorum series miscuit sermonem de ipso à creatione mundi; prænuñtiatus est, & promissus longo tempore priùs, quàm datus fuerit mundo. Voluit DE-

us populum esse Judaicum, qui in deposito haberet promissiones, figuras, prophetias, quæ pronuntiarent, & promitterent Christum Jesum. Et quamvis populus iste in parvo fuerit numero, habitus odio, & oppugnatus ab omnibus aliis nationibus, conservavit tamen ipsum per miracula & prodigia tam inusitata, ut stupore concusserint universum orbem, eò quòd conservare debuerint promissiones & prophetias de Messia. Populus hic totus gloriosus ex eo, quòd habuerit in manibus suis depositum tam pretiosum, conservavit semper libros legis, quibus contiuebantur promissiones omnes, figuræ & vaticinia, maximo cum fervore ac zelo; quos etiam apertos circumferebat in conspectu totius mundi, omnes assecurans nationes, quòd venturus esset omnium liberator hominum, supremus quidam mundi Monarcha, omnibus futurus mortalibus fons omnis felicitatis: demonstrabant insuper illis tempus & circumstantias adventus ipsius, juxtà suorum observationem & testimonia libro-
rum.

Diferim
maximu
ter Chri
Jesum &
homet.

rum. Non nisi Christus JESUS solus est, qui incomparabili hac potitur gloria, qua spectabilior ipso sole cunctis redatur saeculis.

Discrimen maximum inter Christum JESUM & Mahomet.

Mahomet maximum sibi acquisivit nomen, & hodie dum sectatores sui numerat ingentem valde populorum multitudinem: sed ipse praenuntiatus non est, nec promissus in libris veteris Testamenti, qui antiquissimi sunt in mundo, & soli, qui completantur veritates Religionis veri DEI: Omnes illi pleni sunt de Christo JESU, & de Mahometo nullam prorsus faciunt mentionem; nunquam constitit quidpiam de ipso, quod venturus esset, antequam apparuerit. Nil simile ergo habet gloria Mahometi respectu gloriae CHRISTI JESU.

Mahomet nunquam dicere ausus fuit, quod sit ipse Homo-Deus; nunquam patravit miracula ad evincendum, se esse missum a DEO; non tradidit doctrinam, quae attolleret homines supra naturam; non fundavit ipsam supra cognitionem sed supra ignorantiam, omnem prohibendò lectionem & instructionem; non docuit suos, vincendum esse patientiam, & moriendum pro defensione Religionis, sed occidendos homines ad delendam eorum sectam, vi ac robore armorum. In omnibus his nil fecit, quod omnis alter ho-

mo facere non potuisset, aut posset. JESUS CHRISTUS dixit, se tam verè esse DEUM, quàm verè esset homo, innumeris probavit id miraculis, & veteris Testamenti loquentibus de se Scripturis, & tandem id mundo persuasit. Ipse edocuit legem omnino divinam, quae oppugnet omnes depravatas naturae inclinationes, ipsamque elevet supra seipsam. Ipse libertatem contulit omnes legendi Scripturas, sese informandi & examinandi, an conformes essent doctrinae omnino sanctae & prorsus spirituali à se traditae. Ipse inhibuit his capessere arma, ad stabiliendum illorum vi ac robore doctrinam suam in mundo. Sed postquam dederat illis exemplum moriendi pro defensione veritatis, mandavit ipsis, ut more agnorum se sinerent mactari, certificans ipsos, quod per patientiam & humilitatem superaturi omnem mundi potentiam, omnes inferni potestates; & id ipsum, sicut praedixerat, accidit. Nihil ergo JESUM CHRISTUM inter & Mahometum est similitudinis, adeoque si ille prosperum sortitus est eventum per media, quae adhibuit, JESUS CHRISTUS & tota ipsius Religio media adhibens contraria debuerat perire, nisi per divinam stabilita & conservata fuisset potentiam. Et hoc evidenter probat, ipsum non solum fuisse hominem, sicut

Mirabilis modus, quo usque est Christus JESUS, ut se demonstraret Deum-Hominem.

L

Maho-

Mahomet, sed verè fuisse Homi-
nem-DEum.

Nonnisi duo Religiones fue-
runt in mundo cunctis Sæculis,
quæ præcesserunt adventum
Christi JESU: illa veri DEI, quam
profitebantur Judæi; & illa fal-
sorum Deorum, quam ample-
ctabantur Gentiles: hæc incom-
parabiliter magis ampla, magis-
que numerosa fuit, quamvis mi-
nus robusta magisque imbecillis.
Eò quòd inniteretur hæc men-
dacio, & altera veritati. JESUS

Mutatio Reli-
gionis Judæ-
orum, quam
Christus esse
cit, clarè o-
stendit, ipsum
esse DEum.

Christus venit, immutaret for-
torem, & ampliorem extingue-
ret; adeoque oportuit oppugna-
re & vincere ipsum utramque,
ad stabiliendum suam super rui-
nam ambarum. Quomodo
conficere hoc potuisset, nisi verus
fuisset DEUS? DEUS omnipo-
tens, qui stabilierat legem Moy-
sis, quique conservaverat Reli-
gionem Judæorum per cuncta
Sæcula reluctantiis cunctis po-
testatibus humanis, quæ toties
delere ipsam fuerant molitæ, an
permisisset à Christo JESU abo-
leri illam? ipsius immutare sa-
crificium quod Religioni est es-
sentiale? ipsius abrogare cere-
monias legales, quæ erant ejus
ornamenta, quæque expressis
præcepta erant verbis in lege
DEI? Quis immutare potest,
quòd velut plurimum essenziale
stabilivit DEUS in Religione, per
quam coli & honorari volebat,

nisi ipse DEUS? Jam Christus
JESUS id fecit; & DEUS omnipo-
tens, qui stabilierat hanc Religio-
nem, id stupendis confirmavit
miraculis; & Religio Judaica,
Auctore Christo JESU, facta est
Religio Christiana. Nonnè hoc
luce meridiana clariùs evincit,
ipsum verum esse DEum?

Ex altera parte, quomodo ex-
terminare potuisset Religionem
falsorum Deorum, nisi fuisset
verus DEUS? siquidem ipsa in-
nitebatur inferno, cunctisque
dæmonibus, cujus unus solus
plus habet fortitudinis, quam
decies centena millia hominum:
sustentabatur ipsa, & propugna-
batur à cunctis supremis pote-
statibus moderantibus univer-
sum: quasi totus orbis addictus
erat superstitioni idolorum eo
ardore ac zelo, quo quisvis in
suam accenditur Religionem.
Qua ratione Christus JESUS, qui
homo videbatur infirmus, fortior
fuisset toto inferno, fortior
cunctis imperiorum potestati-
bus, fortior innumerabili mul-
titudine idololatrarum, ad exer-
cendum illis è corde Religionem
quam amabant, & inducendum
illos, ut aliam amplecterentur,
ergà quam summo percellaban-
tur horrore? Qua ratione ho-
mo unicus, magnum hoc exe-
cutus fuisset opus, quòd cunctis
impossibile fuerat hominibus,
nisi omnipotens extitisset DEUS?
Jam

JESUS
non pot
abfere
ligion
forum
rum, ut
set DE
rus.

JESUS
promissus
conservav
Religione
ad. eorum

Jam JESUS Christus id fecit, nos- que dejectam intuemur Gentili- tatem, & ædificatam super rui- nam ipsius Religionem Christia- nam. Nonne hoc invincibili- ter coarguit, ipsum verum esse DEum?

Quæro ex te, an præstitis his omnibus, ignorari possit Chri- stus JESUS ab ullo hominum? Videtur divinam voluisse pro- videntiam consultò, ut remane- rent in mundo aliqua Judæo- rum & Gentilium reliquia, ad ostendendum semper homini- bus, has Religiones aliquando extitisse, sed amplius non existe- re: eò quòd imbellis pugna, quam cient adhuc adversus Reli- gionem Christianam, à qua de- structæ sunt, vel si vis, absorptæ, & ipsi quasi incorporatæ, non leve reddat testimonium gloriæ Christi JESU, ea ferè ratione, qua mancipia augent gloriam Victo- rum, dum illa catenis implexa, trahunt post victoriam in curru suo triumphali.

JESUS Christus promissus conservavit Religionem Judæorum.

Religio Judæorum non exti- tit inconcussa & immobilis per tot sæcula, nisi quia ceu fulcro innixa fuit Christo JESU in lege promisso; neque dilapsa est in ruinam, nisi quia amplius ceu fulcrum & basim habere noluit eundem Christum JESUM, da- tum in tempore, quo fuerat pro- missus. Infelix populus, qui tam firmiter adhæsit promissionibus

& figuris, ut non cognoverint JESUS Christus rem ipsam, promissum ipsum & adventu suo figuratum, quando in tempore venit prænuntiato! unde oritur illis hæc infelicitas? nisi quòd legendo in Scripturis Excellen- tias & abjectiones in Persona Messia sibi promissi, cognove- rint neutras: Non cognoverunt ipsius excellentiam & magnitu- dinem, veluti quando discurre- bat cum illis ita: *Quid vobis vide-* Matth. 22.

tur de Christo, ? cujus filius est ? di- v. 43.
cunt ei David. Ait illis : Quomodo
ergò David in Spiritu vocat eum Do-
minum, dicens : Dixit Dominus Do-
mino meo. Et quando dixit illis : Joan. 8. v. 57.
se Abraham vidisse, & fuisse, an-
tequam ipse esset; non crede-
bant satis ipsum excellentiæ ha-
bere, ut esset DEUS; & ob id re-
sponsi volebant ipsum lapidare.

Atquæ parùm cognoverunt ipsum in sua abjectione, & sum- ma annihilatione mortis: veluti quando dixit illis: *Se exaltandum* Joan. 12.
fore in cruce, significans, qua morte ef- v. 32.
set moriturus; cui autem dixerunt:

Nos audivimus ex lege, quia Judæi non co- gnoverunt tu dicis, te esse moriturum; pro- missus ergò non es Messias? Non cognoverunt igitur nec ex- cellentias, nec abjectiones ipsius, & pari ratione offendebantur, sive diceret se esse æternum, sive se esse immortalem. Et qualem ergò habere voluissent Messiam, qui fuerit neuter, nec unus nec

alter? Exspecta, obsecrate popule, exspecta Messiam alium, qui nec attollatur excellentiis, nec deprimatur abjectionibus, qui nec DEUS sit, nec homo, nec æternus nec mortalis, dum interim Christiani summam potiuntur felicitate, quod ceu verum Messiam receperint Christum JESUM, qui complectitur utrumque.

Nihilominus permanebis in mundo usque in finem Sæculorum, ut velut irrefragabilis testis confirmes eam, quam oppugnas, veritatem: studiosè conserva tuos libros, prorsus enim divini sunt, nosque tales, quales habes, recipimus illos. Tu legis ibi, quod reprobandus & morti tradendus sit Messias à populo suo; tu velut execrandum & anathemate percussum repudiasti illum, & tradidisti morti in ligno infami. Tu legis ibi, eum, qui erat populus ipsius, non amplius fore ipsius populum; hoc ad amissum accidit, sicut prædictum est. Conserva fidelissimè Scripturas sacras, quas recepisti à DEO, velut sacrum depositum; circumfers in illis condemnationem tuam ob crimen, quod commisisti, & evidentissima veritatis, quam amplectimur, argumenta.

Nunquam fuit, nec esse potest vera ali-

Nequeunt habere homines veram aliquam Religionem, quæ non velut basi innitatur Christo

JESU, eò quòd solus sit ipse, cui quæ re-
supremos exhibere possint, infi-
nitæ Majestati DEI debitos ho-
nores. Religio Judæorum non
erat vera, nisi quantum innite-
batur Christo JESU ipsis pro-
missio; & omnia ipsorum sacri-
ficia non erant accepta DEO, nisi
quia ipsum representabant. Re-
ligio Christiana jam vera est, eò
quòd innitatur eidem Christo
JESU, possideatque veritatem,
cujus altera non habebat nisi
promissiones & figuras. Judæi
dubitare non poterant, quin Mes-
sias esset venturus, eò quòd pro-
missiones, quas acceperunt à
DEO, fuerint infallibiles; & nunc
Christiani æquè parùm dubitare
possunt, quin venerit, eò quòd
non minus infallibilis à DEO
circa hoc illis data sit certitudo.
Verùm si certitudo æqualis est
ex utraque parte, utpote innixa
verbo ejusdem DEI, nobis insi-
gnis hæc supra Judæos est præ-
rogativa, quòd hæc ex parte no-
stra magis sit evidens & mani-
festa, quòdque nunquam tota
natio Judaica habere potuerit
motiva tam luculenta, tamque
stringentia ad credendum, quòd
Messias debeat venire, quam o-
nes hodiè habeant Christiani ad
credendum firmiter, quòd jam
venerit, quòdque jam possideant
ipsum: omnia namque involu-
ta erant obscuritate prophetia-
rum & figurarum apud Judæos;
& om-

Religio
dæorum
de limit
omnibus

& omnia explicata jam sunt, & luci exposita velut meridies apud Christianos.

Religio Judæorum valde limitata in omnibus. Religio Judæorum inclusa fuerat in minima mundi parte, non nisi Jerosolymis vero DEO offerebantur Sacrificia, dum interim innumera falsis immolabantur Diis in universo orbe. Illis non erat nisi parvus numerus Prophetarum, qui prædicabant parvo admodum populo promissiones Messia, quem expectabant: Omnes Religionis ipsorum veritates inclusae erant in unico solo libro, cujus non nisi paucissima habebant exemplaria, cujusque populus nullam habuerat cognitionem. Si quandoque magna cernebant prodigia e manu DEI profecta, sæpius id fuerat ad ipsos puniendos, hæcque ratione per suppliciorum metum continendos in Religione, quæ non habebat nisi spem, ad replendos se olim favoribus ac gratiis, eò quod jam in tempore gratiarum non essent. Sic licet multum habuerint certitudinis de felicitate illis promissa & olim conferenda, tanto tamen se rigore accipi videbant, ut nunquam non spem inter & merum fluctuarent. Et tantum abest, sat vivam satque robustam fuisse ipsorum fidem, ad extendendum se usque ad nationes infideles, seque dilatandum per universum orbem; & pluri-

mo steterit labore, quo conservaretur integra in populo hoc parvo, Et hoc totum est, quod certitudo de Messia illis promisso poterat in ipsis operari.

Verum quid hoc est respectu certitudinis evidentis & manifestissimæ, quam habemus hodie; quod Messias hic promissus olim Judæis, jamjam datus & consignatus sit Christianis, hique illius jam vera potiantur possessione. Non dicam hic, naturam promissionis & spei esse, habere finem, & non semper perdurare, DEUmque non promississe Messiam, ut nunquam veniret; sed quod cum tempus adventus ipsius, quod annotatur in Scripturis, transierit, sicut clarum est, & manifeste patet tum in privatione Sceptri, quod ablatum est a Juda, tum in extinctione familiae David, e qua Christus debebat nasci, tum in cessatione Sacrificiorum Legis & in hebdomadibus Danielis, aliisque in locis tempus adventus ipsius insinuantibus, non oporteat promissiones & expectationes, quæ ultra quater milenos jam perdurârunt annos, perdurare semper, postquam DEUS possessionem consignavit nobis ejus, quam promiserat, felicitatis. Sed ne ultra inhæreamus argumento huic quamvis solidissimo.

Videamus Majestatem Religionis Christianæ triumphantem

L 3

Religio Christianorum certissima.

Amplissima ubi vis locorum.

in universo orbe. Non solum in parva mundi parte offertur vero DEO augustissimum Religionis Sacrificium: sed quot miliones numerare est Ecclesiarum, Sacellorum, Altarium, in quibus cunctis diebus, cunctisque diei horis, eò quòd cursus Solis successivè constituat tempus matutinum in cunctis partibus mundi, ubi invenire est Christianos & Presbyteros, qui sacrificent vero DEO offerentes illi hostiam vivam & adorandam Filii sui unigeniti, abs eo, quòd hodiè inveniat ibi aliud Sacrificium, quòd offeratur vel falsis Diis, vel vero DEO. Non nisi duo vel tres sunt Prophetæ, qui parvo annuntiant populo promissiones Messie venturi: Sed quot jam miliones virorum eloquentium, Pastorum, sacrorum præconum, publicant & evulgant adventum ejus, summam nostram declarantes felicitatem, quòd possideamus illum. Non est ampliùs una tantummodò veritas uni inclusa libro, & notitiæ abscondita populorum; scætet mundus innumeris sacre Scripturæ, sanctorumque Doctorum voluminibus, totque viris eruditione ac pietate plenis, qui annuntiant gloriam & excellentias Christi Jesu; qui que publico expositi, & omnium manibus in abundantia consignati, sunt veluti voces perpetuo re-

sonantes Canticum laudis ipsi in terra, sicut fit illic in cœlis.

Quam admirabilis Sanctitas ^{Sancti} Religionis ^{ligionis} Christianæ? ^{stianæ} quantâ nunquam non clavum tenuit in Religione Christiana? quantâ favorum & gratiarum abundantia locupletavit illam DEUS? quanta patrata sunt, & patrantur adhuc indies absque numero miracula per potentiam Christi Jesu, & virtutem servorum ejus! Omnia hæc prodigia, & admirandus hic Religionis Christianæ status, ipso clarior sole, an imaginarii & ficti cujusdam Messie sit opus. Infelices nonne sint Judæi, expectantes illum adhuc, dum Christiani velut certi de veritate, ipsius oblectantur, & jucundantur possessione? cuius sanæ mentis desuper relinquo iudicium, an major illa optari possit certitudo, quam habemus circa veritatem mysterii Incarnationis?

Nimis parum est dicere, quòd ejusdem habeamus certitudinem sed nostræ in eo; felicitatis stat fastigium, quòd illius gaudeamus possessione ipsamet, quòd tanti tantis sæculis desiderarunt populi; quòd lachrymantibus, ^{In æstima-} ^{nostra} ^{tas est,} ^{quæ} ^{venimus} ^{mundum} ^{tempore} ^{ligionis} ^{stianæ.} quin id obtinerent, exposcunt oculis, id nos, quamvis non petierimus, tenemus & possidemus. O nos millies beatos, si tantam, qua fruimur, agnoscere noverimus felicitatem! Eheu! si venissemus in mundum istum, quæ

quæ Christi adventum præcesserunt, Sæculis, involutos aspexifsemus nos vel umbris Judæorum, vel tenebris Gentilium. Et suavissima Patris nostri cœlestis providentia nasci nos fecit in plena veritatis meridie, in tempore gratiarum, in medio thesaurorum cœlestium nobis apertorum, nosque expectantium, ut nos locupletent. Invenimus Filium Dei præcessisse nos in terris, ut verbis suis & exemplis nos viam edoceret cœli. Aspiciamus, præparasse ipsum nobis Ecclesiam omninò sanctam, omninò sapientem, totamque suis gratis referant; charissimæ more matris, quæ nos recipit, dum nascimur, quæ nos abluit, dum baptizamur, quæ nos in filios adoptat Dei, quæ æterni hæredes nos facit regni, abs eo, quòd bona solummodo sciamus, quæ exhibet nobis.

Adhæc nos instruere folicita est, nobisque innumeras declarare obligationes, quibus tenemur amandi Christum Jesum, qui magis nos propriam suam dilexit vitam: ipsa contendit, ut vivere nos faciat Spiritum ejus; ipsa nos nutrit pretioso corpore ejus; ipsa nos adhortatur consiliis ejus; ipsa nos excitat sanctis exemplis filiorum ejus, ut sancti fiamus. O DEUS! si agnoscere nōssemus, quanta nostra sit felicitas, dum nasci nos contigit in Christianæ gremio Religionis? Unica hæc prærogativa, Christianum esse, majoris est cunctis mundi imperiis: Quam ingratus sim, nisi grates rependam DEO omnibus diebus vitæ meæ! Quam infidelis sim DEO, nisi omnes impendam nervos, ut tantam reddam dignum felicitate? Mallem verus esse Christianus, quam totius esse Imperator universi.

ARGUMENTUM.

Nunquam melius resplenduerunt Excellentie DEI, quam in Mysterio Incarnationis, ubi velata & obteſta videntur.

ARTICULUS IV.

OMnes hæ magnæ veritates dissipabant paulatim nubes, quæ ascenderant in animam hujus Medici; agnoscebamus ex serenitate, quæ denuò ridere incipiebat in vultu ipsius, effugatum

esse mœrorem ex ipsius animo, ea ferè ratione, qua noctis tenebræ diffugiunt è mundo, redeunte sole, ipsamque haud levè iterum potiri solatio. Veruntamen nondum adhuc plenè contentus